

Několik slov ke XIII. sjezdu České internistické společnosti

R. Česka

Centrum preventivní kardiologie, III. interní klinika 1. LF UK a VFN, Praha

Možná, že někomu připadá překvapivé, aby oslavný článek k „brněnskému“ sjezdu České internistické společnosti psal někdo, kdo chystá (samozřejmě že společně s J. Widimským jr a L. Kotíkem) sjezd příští, „pražský“, a tedy vlastně konkurenční. Ale už je to tak. Dohodli jsme se, že náš „píseček“ je tak malý (i když jsem velký patriot, miluji svou zemi a považuji za štěstí zde žít a pracovat), že si nebudeme navzájem konkurovat, ale budeme se snažit maximálně spolupracovat. Tedy ono „*e pluribus unum*“, o němž jsem psal v „kongresovém“ čísle Vnitřního lékařství. Je samozřejmě, že chceme, aby „pražský“ kongres byl ještě lepší, ale pak další „brněnský“ ho zase předčí, a tak se to bude pořád opakovat, až to povede k úplné dokonalosti. Ale aby bylo všem jasno, jak to ve skutečnosti s tou moravsko-českou a pražsko-brněnskou kompeticí je: brněnští organizátoři (rád bych při této příležitosti jmenoval doc. M. Součka, předsedu organizačního výboru) dokázali připravit opravdu krásný kongres.

Někdy se úspěch kongresu měří počtem zúčastněných z tohoto hlediska pak téměř půl druhého tisíce účastníků hovoří za vše. V tomto okamžiku nesmíme zapomenout ani na sekci sester, která čítala 200 účastnic, a byla další ozdobou kongresu. Sály byly prakticky stále plné, a možná v určitých chvílích až přeplněné,

zejména při nej- (a teď nevím co napsat, protože všechno je, i není tak trochu pravda)... nejatraktivnějších, nejzajímavějších, nejpotřebnějších nebo raritních tématech, tedy právě těch, o kterých se jindy hovoří málo. V každém případě ani největší sál mnohdy nestačil! Nadto všichni máme od studentských let vžitý „syndrom zadních lavic“ (jako ve válce, v níž nejbezpečnější místa jsou za frontou, tak i zde vepředu vždy pár místíček zbylo). Snad mi to ti kolegové, kteří stáli vzadu a nepohodlně si, pohrdnuvše pohodlnými místy před řečnickým pultem, zapisovali do bloků nepohodlně opření o stěnu, prominou, když konstatuji, že je to dobře. Jako učitel, jako řečník, a tak trochu i herec, vím, jak je krásné, a navíc jak je správné hrát před vyprodaným sálem. To jistě o něčem vypovídá.

Přirozeně si pak my internisté začneme vybavovat Výroční sjezd České kardiologické společnosti, sjezd, s nímž jistě chceme soutěžit a který jsme rozhodnutí v nedalekém budoucnu předčít kvalitou i počtem účastníků. (Vím, je to opravdu velmi těžký úkol, ale proč si stavět cíle zbytečně nízké?!)

Možná někomu chyběla ta krásná rotunda s obrovskou kapacitou, přece jen honosnější a snad i skýtající slavnostnější atmosférou než chladné, ryze funkční sály pavilonu E brněnského výstaviště (jen na okraj: vše

má svůj líc i rub: když při sjezdu České kardiologické společnosti lije jako z konve a stovky účastníků vedené přednášejícími běhají promoklé po výstavišti podle toho, jak si kdo vzal, či nevzal, či zapomněl, či ztratil deštník, slavnostnost rotundy už tak moc neoslňuje...).

Organizační výbor se rozhodl pojmout kongres „kompaktně“ od registrace a přednášek, přes postery až po vydávání obědů a kávové přestávky pod jednou střechou v jediné budově. Lze konstatovat, že to bylo rozhodnutí správné, zejména z praktického hlediska. Každý se mohl rychle přesunout z jednoho sálu do druhého a při velké šíři témat byli účastníci rádi, že se na vybranou přednášku dostali prostě a jednoduše jedním eskalátorem z patra do patra.

Kvalita přednášek: komplexní, seriózní posouzení by snad nikdo po mně ani nemohl chtít! Nebyl jsem zdaleka všude, a ono opravdu není v lidských silách stihnout tři paralelní sekce a přitom se vyjádřit odpovědně ke kvalitě přednesených sdělení. Bohužel, musím přiznat ještě jeden důležitý aspekt. Přes všechnu snahu zůstat co nejvíce na poli všeobecné interny si bohužel myslím, že v některých oborech by moje hodnocení nebylo zrovna nej kvalifikovanější. Tedy opět přílišná specializace na místě, na němž je třeba komplexnější pohled.

Co je však důležité, je skutečnost, že převážná většina účastníků hodnotila přednášky jako přínosné pro každodenní praxi, jako úsporu času, který by museli věnovat jiným formám sebevzdělávání. Nu ovšem: proto ten kongres pořádáme!

Jestli to kolegové cítili a cítí takhle, je to nejlepší vysvědčení organizátorům i přednášejícím. To je ale krásně a jednoznačně pozitivní komentář!

Ale POZOR!

Existuje docela významný problém: Ty fantastické, výborné, přehledné, postgraduální přednášky poslouchali především ti, kteří obor a téma znají/li, nebo ti, pro které je to obohacení jejich všeobecné interní praxe (a to je dobře), a také ti, kteří jsou zodpovědní za vzdělávání nové generace internistů (ale i lékařů oborů blízkých). Bohužel, mladých lékařů ve vzdělávacím procesu interna a oborů z ní vycházejících (na úrovni kmen odhaduji jejich počet v ČR na několik tisíc) nebylo na kongresu příliš mnoho (asi právě absolvovali povinný kurz „jak se stát slavným internistou snadno a rychle“ dle předpisů příslušných orgánů a institucí). To opravdu není chyba jejich, ale naše. Nedokázali jsme skutečně vysokou kvalitu brněnského kongresu právě jim dostatečně prodat, a podpořit tak účast těch, kteří by z ní nejvíce profitovali. To je poučení pro příště. Mladí kolegové by se mohli nejen ve zkratce dozvědět to nejdůležitější, ale také se podívat na to, jak přednáší elita české interny (někdo lépe, někdo hůře, celkem lze ale bez zbytečné skromnosti uvést, že úroveň je srovnatelná s nejlepšími evropskými kongresy). Byl jsem právě proto moc potěšen, když mě v mém neustálém pobíhání zastavil mladý kolega ze severní Moravy a mluvil o tom, že by bylo správné vytvořit sekci mladých internistů. Určitě budou mít maximální podporu výboru ČIS, sami si již hledají mezinárodní spolupráci. Je nošením

dříví do lesa připomínat tradici Dnů mladých internistů (osobní odbočka: jak je to dávno, co jsme s nynějšími profesory a přednosty renomovaných pracovišť lámali první kopí v soubojích na tehdejší Košickém poli Dnů mladých internistů? Určitě je to takových pět šest let? No, spíš dvacet, letí to)

Kongres by nemohl existovat bez podpory průmyslu, tedy bez podpory společností zabývajících se problematikou interního lékařství. Určitě je třeba sponzorům velice poděkovat, jejich účast byla obohacením, a navíc mám pocit, že na sympoziích (přestože akceptuji fakt, že farmaceutické firmy jistě nejsou charitativní organizace a o obchod jde vždy až na prvním místě), byť pod hlavičkou toho či onoho sponzora, bylo slyšet tvrdá, podložená data. Nechci si rozhněvat nikoho z pořadatelů odborného programu, ale i tak si troufnu říci, že si firemní sympozia v ničem nezdala s programem pořádaným námi, odborníky. Přeci jen ale, jedno maličké „ale“ (mluvili jsme v tomto smyslu i s doc. Součkem, se kterým se do puntíku shodujeme). Je trochu škoda, že firemní expozice (a konečně i firemní sympozia) do značné míry kopírovala sjezd České kardiologické společnosti. To, že prodej léků v kardiologii dominuje, je pravdou jen částečně. Především je reflektován fakt, že funkcionáři kongresu, a potažmo i ČIS jsou odborně svázáni právě s kardiologickou problematikou.

Na našem kongresu dominoval společný stánek pro ČIS a vydavatele časopisu Vnitřní Lékařství, Medica Healthword, která je komunikačním partnerem ČIS. V této souvislosti patří poděkování dr. E. Skalkové za to, jak byl společný stánek připraven. I na stáncích dalších vydavatelství bylo možno najít zajímavé tituly, literatury bylo dost i v taškách (snad se do nich nedostala žádná úplně nečtivá). Z odborných společností, krom zmíněného stánku ČIS, měla

na kongresu stánek i Česká společnost pro hypertenzi, který byl zaměřen především na guidelines, a Česká společnost pro aterosklerózu, která propagovala především mezinárodní projekt včasného zachycování nemocných s těžkými familiárními hyperlipoproteinemi. Paní Havlová (ČSH) i slečna Sochorová (ČSAT) to měly hodně těžké, když nabízely jako „samy vojačky v poli“ především informace a neměly potřebnou reklamní podporu (i ta početní převaha na stáncích farmaceutických firem byla znát). A protože jim tam zjevně nebylo lehce, chtěl bych napsat, že o nich víme a že si vážíme toho, jak odpovědně kongres pojaly. Do budoucna věřím, že se najde místo, kde by se mohly všechny odborné společnosti účastníci se kongresu prezentovat stánekem – a nakonec vytvořit třeba i malé zázemí pro zájemce o danou problematiku. Mohli bychom vytvořit malou „vesničku“ odborných společností.

Kongres zasáhla velmi citelně nepřijemně dálnice D1. V pátek po standardním prvním sněhovém poprašku, a snad dokonce i náledí, se naše hlavní dopravní tepna stala zcela neprůjezdnou a neprůjezdné byly i související komunikace. Dostat se do Brna prostě nešlo. Řada speakerů nedorazila. Naštěstí se vždycky najde pár lidí, kteří si myslí, že mohou hovořit kdykoliv a o čemkoliv (třeba já, Jirka Vitovec, ale i další). Je to jistě zpestření: když se díváte poprvé na diapozitiv, který neznáte a máte ho komentovat, je to jednoznačné. Úmyslně nyní odlehčuji situaci, bylo to pro nás všechny dost složité, ale nakonec snad všechny substitute dopadly správně bez ztráty kytičky.

V Brně bylo moc hezky, i když ten první snížek nás všechny trochu vyleká, sám bych se ale přimlouval za přesunutí termínu na září, zejména když i prof. Rybka přesunul svůj tradiční farmako-terapeutický seminář ve Zlíně na konec listopadu. Spole-

čenské večery se vydařily všechny tři (já jsem, ani přesně nevím proč, minul prý krásné divadlo, kam jsem se chystal). Sluší se připomenout, že během prvního večera byly vyhlášeny ceny za nejlepší knižní publikace. 2. třetí ceny získali prof. Pavelka a prof. Dítě, druhou cenu získal doc. Souček a první cenu získal prof. Marek. Současně během tohoto večera ČIS poděkovala svým zasloužilým členům, kteří pro ni v posledních letech hodně udělali. Tito bývalí funkcionáři (prof. Brodanová a prof. Horký), požívající všech výhod ČIS, byli odměněni za léta práce věcnými dary. Profesor Rybka obdržel při příležitosti svého životního jubilea Thomayerovu cenu. Ocenění publikace v časopiseckých publikacích bude provedeno dodatečně a zveřejněno na stránkách vnitřního lékařství.

Třetí večer proběhl tradičně v hotelu Voroněž za účasti předních brněn-

ských umělců. Vydařil se velmi, trval dlouho (a proto, že byli téměř všichni jeho účastníci schopni aktivní participace druhý den, mají můj obdiv).

Zapomněl jsem úplně na sesterskou sekci. Vloni jsem se o ni staral skoro jako o vlastní, ale letos jsem to nechal úplně v rukách zkušených organizátorek. Konference se účastnil přiměřený počet sestřiček se zájmem o danou problematiku. Chápeme, že sestry musí také získávat body k akreditaci. Musí to mít ale určitou míru. A jsme rádi, že na náš kongres se žádné bodové nájezdy nekonaly. Za sebe bych doporučoval (vedle standardních sesterských sekcí) také aktivní účast sestry vedené lékařem, který na kongresu bude mít čas přednášku, poslouchat a eventuálně vstoupit do diskuse. Trochu mne mrzela aktivní účast tak půl na půl Brno/Praha, jako by se z regio-

nálních nemocnic a menších ordinací dívky hlásit nechtěly. Hovořil jsem s některými, jejich zkušenosti by byly určitě obohacím.

Kongres České internistické společnosti se letos v Brně opravdu vydařil. Díky vám, kteří jste do Brna přijeli, i díky vám, kteří jste museli nést zodpovědnost za naše společné pacienty, když my jsme kongresovali. Věřím, že spravedlnost existuje a příští rok se na kongresu opět setkáme. Ještě jednou díky organizátorům, sponzorům i organizaci, která kongres zajišťovala logisticky, tedy společností Brněnské výstavy a veletrhy. Jestli někde něco skřípalo, jistě se to vyjasní a všichni se poučíme pro příště.

Konečně mi dovolu, abych vás pozval do Prahy. Bude to už brzo: interval mezi našimi kongresy je tentokrát jen 10 měsíců. Už teď se na Vás těšíme!

www.vnitrnilekarstvi.cz